

TÓTH ÁGNES

A nyár ajándékkosara

Úgy várta a nyarat, olyan türelmetlen feszültséggel, mint egy értékes ajándékot, ami majd kárpótolja minden kudarcért, fáradságért, gyötrődésért, amit a tél zúdított a nyakába. És most itt volt. Szúrt, égetett, forrón vigyorgott a képébe, port vágott a szemébe, és absztrakt foltot izzasztott az ingére.

A zötyögő busztól az a néhány jó ötlete is úgy ugrált szét, mint egy marék bolha, és tudta, már soha nem fogja összeszedni őket.

Utálta a csúcsgorgalmat, és átkozta nagyvonalúságát, amikor váláskor a feleségének adta a kocsi. Igaz, a Dacia már tízéves volt, és eléggé köhögött, de tíz évig még gurulni fog. Nem baj, a kiszállásokra úgyszólván a cég kocsijával mennek, és jóformán alig van otthon, ez pedig azért is jó, mert nem kell folyton a házasságára gondolnia, amely éppen amiatt romlott el, hogy alig találkoztak a nével.

Előfordul, hogy két hétig is vidéken van, mert felügyelnie kell az új nagyfeszültségű hálózatok felszerelését, aztán ellenőrizni a megyei nagyfeszültségű vonalakat, az ottani áramelosztó központokat is. A hibát azonnal ki kell javítani, mielőtt még nagyobb áramkiesés történne. A felesége mindezt nem értette meg, nem fogadta el, meguntta, és elment egy otthonulóbb pasassal.

Egyelőre az vigasztalta, hogy a hűtőben öt üveg sör unatkozik rá várva. Hazaérve azonnal meg is ivott egyet, és bekapcsolta a rádiót. Éppen a *Love Story* filmzenéje csendült fel, ő pedig ismét a feleségére gondolt. Ez volt kettejük kedvenc dala...

Le kell zuhanyoznia, az majd megnyugtatja. Megengedte a vizet, és ahogy behunyt szemmel állt a hűvös zuhatagban, úgy érezte magát, mint magocska egy kellemesen hűtött dinnye közepében.

Hát nem szép az élet? Előtte egy szabad este. Ki tudja, mi minden vár még rá? A nyár nagy ajándékkosár, talán számára is tartogat meglepetést. Igen. Tartogat. Most már biztos, mert cseng a telefon, és ahogy ott áll meztelenül, nedves kezében a telefonkagylóval, gondolatban többször is belerug a nyár ajándékkosarába.

Rohant, száguldott. A haja még vizes volt. A mentővel egyszerre érkezett.

Tenő, a legjobb szerelőjük a nyitott szakaszoló közé gumiszőnyeget tett, hogy elkerüljön egy esetleges áramütést, csak hogy nem vette észre, hogy a laborpróba lejárt. Félévenként ellenőrizték, nem avult-e a szőnyeg. Egy hibás mozdulattal rövidzárlatot okozott, és felrobbant az elektromos cella. A srác harmadfokú égési sérülést szenvedett, és egek, még az üveg és a vasráma is elolvadt a cellában és környékén.

A mellkasában valami nagy nyomást érzett, a torka is összeszorult, érezte, a többi sört már nem tudja meginni...

A kánikula ellenére egész gyorsan haladtak az új hálózat felszerelésével. A mező úgy ölelte körül őket, mint hatalmas tál majonéz körítés néhány szem apró olajbogyót. Veszekednie kellett a csapattal, mert a fiúk képesek voltak védősisak nélkül mászkálni az oszlopokon így déltájban, amikor a hőség már elviselhetetlen volt, és ha nem lett volna rajtuk nadrág, hozzáragadtak volna a póznákhoz. Lehívta hát őket ebédelni.

A barakk egy diófa alatt állt és ferde szemmel nézett a diókra, a lomb közt még egy árva rigó sem fütyülte, hogy érik. A szerelők jóízűen falatoztak, és a közeli kút jéghideg vizét itták. Szóba került Ionică, és óriási röhögés tört ki belőlük. A diók rémülten kucorogtak burkaikban, három szarka rikácsolva tűnt el a fakó láthatáron.

Ionică minden hájjal megkent fenegyerek volt. A város déli pontján fekvő áramelosztó központban dolgozott, egy mező közepén, közel a faluhoz. A fiú szenvedélyes horgász volt, s rájött, hogy szárazon is lehet pecázni, és ha halakat nem is, de szárnyasokat biztosan tud fogni. A horogra kukoricaszemet tűzött, és a zsineget kivetette a kerítés mellett kapirgáló tyúkok közé. Azok pedig mit sem sejtve bekapták, és mivel torukon akadt a falat, könnyű prédává váltak. Ionică meg csak húzgálta be a kerítés alatt az esztelen tyúkocskákat, míg az egyikre rá nem ugrott egy szerelmes kakas, és a kettős súlytól el nem szakadt a zsineg. Heccelték

is érte eleget. Mondták, hoznak neki negyvenzes zsinórt, sőt kap akkora horgot is, amire szénát tehet, és tehenet is foghat vele...

Dél volt, és a nap fényes korongja szokásos napi programja szerint tikkasztott. Amikor a villanszerelők bemásztak a furgonba, ő úgy érezte, jobban szeretne a kútban ülni és énekelni. A srácok megtették helyette, mármint az éneklést, és tényleg úgy kornyikáltak, mint akik forró parázson ülnek.

Fél óra múlva elérték a város széli kötődét, ahonnan nők rajzoltak ki, mint színes pillangók a lepkefogó zsákból. Feri, a sofőr izgatottan kiáltott hátra:

– Érzitek ezt a pamutszagot? Pamutszagúak a csajok, a drága csajok!

Lelassítottak, incselkedtek a lányokkal, és azok szellemes megjegyzéseikre még frapánsabb válaszokat adtak. Egy huszonöt év körüli szőke nő éppen őt szúrta ki szép szemével és mosolyával, még integetett is neki. Ő pedig visszaintett, és egészen felvillanyozódott. Később is folyton rá gondolt. Ringó csípőjére, libbenő hajára, és mit nem adott volna érte, ha a karjába kaphatta volna...

Már nem emlékezett, hogy a srácok mit kiabáltak búcsúzóul. Felrohant a lépcsőn, lezuhanyozott, és elnyúlt a hűvös huzatú ágyon.

Estefelé tért magához, és megkezdte az ébredés szertartását. Később, amikor a kávé már dolgozott benne, megborotválkozott, és öltözni kezdett. Farmernadrág, pólóing, persze a fehér, mert az megy napbarnított ábrázatához. Némi anyagi a zsebébe és utolsó pillantás a kissé matt tükörbe. Elégedetten állapította meg, hogy nem látszik többnek harmincnál, pedig hattal túl van rajta. Jó egy ilyen matt tükör. Kék szeme és fehér vigyora biztatón búcsúztatta, fekete göndör hajába kár lett volna beleakasztani a fésűt.

Fullasztó hőség kuporodott a házakra, utcákra. Az emberek csigalassúsággal nyomultak a város központja felé. Érződött, hogy szombat van. Mindenki szórakozni, ki- kapcsolódni vágyott, és ő egyáltalán nem bánta, hogy letapossák a lábát. Két év óta, amióta elvált, most először volt felszabadult. Ráadásul egy cipőbolt kirakatán át megpillantotta a Nőt. Fatalpú szandált próbált. Hosszú haja az arcába hullt, és amikor kiegyenesedett, megfeszült formás mellén a blúz.

A gyomra összeszorult az izgalomtól. Agyában szivárványszínű gondolatok pász-

táztak, és érezte, nagyon akarja ezt a nőt, csak még nem tudta, hogyan közölje vele... Hogy néha milyen egyszerű tud lenni egy bonyolult probléma megoldása! A szőke már ott is állt előtte az utcán:

– Nem ismer meg, mérnök úr? Ön volt a fizikatanárunk a négyes suliban. A kilencedik bében. Hát nem emlékszik? Mindig beszekundáztam magánál. Én vagyok a Tomori.

– Hát persze! – makogott ősei hangját utánozva, és apró fényecske kezdett pislákolni az agyában. Hát persze! Ez az a hülye Tomori, az a nyavalyás vakarcs, aki egész órán vihogott, és annyi gőze sem volt az elektromoságról, mint egy szentjánosbogárnak.

– Persze, hogy emlékszem – mondta nevetve. – Popovicot helyettesítettem akkoriban, aki lábtörés miatt kórházban volt, és sűrűn gondoltam arra, hogy a fejét is be kéne törni, amiért engem javasolt a kilenc bébe!

A nő felkacagott, és közölte, hogy már kinőtte a hülyeségeit.

– Örülök, hogy láttam. Tudja, maga volt a legjobb képű tanár az egész suliban, és minden lány szerelmes volt magába – mondta, majd kezet nyújtott búcsúzóul.

Hirtelen elkapta az apró ujjacskákat, és rájuk hajolt. Pillanatok alatt tíznél is több ötlete támadt, hogy maradásra bírja a lányt, de egyet sem bírt kinyögni, csupán annyit mondott:

– Maga nem pamutszagú.

– Micsoda? – kerekedett nagyra a lány szeme. Nem lehetett megállapítani, milyen színű. Talán olyan volt, mint a Körös, amikor fölé hajolnak a zöld füzek, és megcsillan rajtuk a nap.

– A sofőrünk azt mondta, hogy maguk, kötődések mind pamutszagúak – mondta.

Mindketten jóízűen nevettek. Együtt indultak a város szíve felé. Tolongtak, sodródtak, de ő vigyázott, nehogy elszakítsák őket egymástól.

– Féjrnél van? – kérdezte, és rögtön tudta, hogy hülyeséget beszél. Láta, a nő is tudja, mert rávillantotta fehér mosolyát, és gúnyosan közölte, hogy vénkisasszony. Rácsodálkozott, és tiszta szívből felnevetett, de olyan erővel, hogy többen is megfordultak utána, ő pedig mutatott volna valamit nekik, ha nem lett volna egy bájos hölgy társaságában.

(folytatás a következő oldalon)

A nyár ajándékkosara

(folytatás az előző oldalról)

Meghívta egy kávéra, konyakra, és a nő elfogadta. Az Astoria teraszán itták meg, és közben kiderült, hogy csuda jól el tudnak beszélgetni; Tomori nem csak külsőleg fejlődött.

Virágot vett egy sarki árusnál, és a következő szavakkal nyújtotta át:

– A legszebb vénkisasszonynak!

A lány nevetett, hangja ezüstcsengettyűként csilingelt. Vidáman sétáltak a városban. A lába valahogy az otthona felé vitte. Ezt a lány nem tudta, ő meg nem árulta el.

Hirtelen szél kerekedett, összeborzolta a hajukat, hűvösen mászott ruhájuk alá, és ő ettől legalább olyan jól érezte magát, mint ha a kútban ülne és énekelne. Csak valamivel izgatottabb volt.

Az eső úgy zúdult a nyakukba, mint váratlanul érkezett, jóságos nagynéni, persze ezt csak ő érezte így, miközben egy kapu alól figyelték a menekülő embereket. Percek alatt kiürültek az utcák. A vihar hatalmas erővel tört rájuk. Dörgött, villámlott. Tomori nyugtalan lett, félt, és menni akart.

– Menjünk fel hozzám, itt lakom két házzal lejjebb. És még vacsorám is van – indítványozta.

A lány keményen összeszorította az ajkát, és percekig nem szólt. A drága virágot a térdéhez csapkodta.

Már megbánta, hogy hívta. Félszegen állt, mint egy kisfiú, aki rossz fát tett a tűzre, amikor a nő váratlanul megszólalt.

– Egye fene, menjünk. Már majd éhen halok.

Megfogták egymás kezét és rohantak.

Vajas kenyeret ettek szalámival, sajttal, zöldpaprikával és paradicsommal. Utána hideg sört ittak. Felengedett a köztük lévő feszélyezettség. Meséltek egymásnak eddigi életükről, aztán elhallgattak.

Nézte a nőt, és a nő visszanézett. Mélyen bele a szemébe, hogy felborzolódott tőle a tarkóján a szőr.

– Szép vagy – suttogta a lány fülébe, és magához húzta. A haját simogatta, a száját kereste, és olyan szenvedéllyel csókolta meg, mint valaha az első szerelmét. Elsibbadt a benne kavargó érzésektől. Az örömtől, izgalomtól, és amikor a csengő élesen belehasított a csendbe, alig bírta kimenni, hogy megnézzé, ki az.

A sofőr állt az ajtóban. Sápadt volt és ideges.

– Azonnal be kell vigyem a mérnök urat, mert üzemzavar van – hadarta. – Belecsapott a villám a transzformátorba.

Belém is – gondolta ő. A nyár ajándékkosarára is gondolt, de nem szólt semmit. Visszament a lányhoz, és közölte vele, mi történt. Megkérte, ha egy kicsit is kedveli őt, akkor várja meg. Ha nem, akkor, ha elállt az eső, csak csapja be maga után az ajtót.

Vette a dzsekijét, megsimogatta Tomori kedves arcát, és ment.

Bevágta magát a furgonba, és ordítani szeretett volna. Ordítani, törni-zúzni, agyonverni valakit. Először érezte, hogy áldozata a szakmájának, de az arcán nem látszott semmi, csak ökölbe szorított kezén feszült fehérre a bőr.

NÉVJEGY

TÓTH ÁGNES (1946, Nagyvárad) újságíró, prózaíró, költő. 1990-től a Bihari Napló riportere, szerkesztője. 1994-től 2002-ig a Duna Televízió váradi tudósítója. Több gyermekvers- és prózakötete jelent meg, Csupabohócok című bohózatát 1995-ben mutatta be a váradi bábszínház. Legújabb kötete: Tündérálmom (gyermekversek, Holnap Kulturális Egyesület, RMDSZ és Partium Alapítvány, 2020). Fenti prózája részlet a Mámikák szűzmáriái c. kisregényéből (2009, Mákvirág kiadó).